

Bliuzas miesto centre

Pravirko audra
Pagaliau suradusi
Kelią į uostą
Puola į uostą
Palengva plaukia namo
Į vidaus akvatoriją
Kūkčiodama nusiramina
Vėl tampa permatomu ir bejėgiu
Lengvučiu vėjeliu vėlią naktį

Rudens naktį

Greit žiema
Ir veidą padengs pudra
Švelni mirties kaukė

Pasimatavau raudonus batus

Londone pasimatavau raudonus batus.
Pardavėja sakė: tai paskutinė pora.

Vis tiek nusprendžiau palaukti.
Argi galima pasitikėti prekybininkais?
Nusprendžiau pereiti visą prekybos centrą.

Tai buvo gera diena, tiek daug pamačiau.
Kai grįžau, batų jau nebebuvo.

Ji dėjosi nieko nežinanti.

Praėjo beveik keturiasdešimt metų.
Dar jokie batai man tiek ilgai nelaikė.

Užpuolimas

Išnyra iš nakties
tyliai sklęsdamas
ir trenkiasi į mane
sparnais

Tai skausmas
drasko
randą mano krūtinėje

Atminimas

Tavo švelniosios akys man šypsos
slogią valandą
prisiminimai apie tave
lėtai iškyła iš laiko gelmių

tarsi ranka, nuglostanti švelniai
išblyškusį skruostą

tavo šviesus atminimas

Odė mėnuliui

Kai išmazgosiu indus
Kai išnešiu šiukšles
Kai išplausiu virtuvės grindis
Kai išvaškuosiu koridorius
Kai išsiurbsiu dulkes
Kai išdžiovinsiu skalbinius
Kai išskalbsiu
Kai viską pabaigsiu
išeisiu lauk į balkoną
pamojuoti šepėčiu
mėnuliui prieš nosį
dar nė viena moteris
nebuvo į jį nusiųsta
su valymui skirtais skudurais
dar ne

nuotaka 18

niekas nesituokia
naktį,
nes
tik dieną kvepia karamelinės gėlės

ji kužda
ir
meta į veidą jam nuotakos suknią, nuaustą
iš spygliuotos vielos ir gulbių, tai suknelė, pažeidžianti įstatymus
šioje šalyje, nes skirta ji ne tam, kad žmonės ištartų „taip“,
o tam, kad bėgtų it galvas pametę kraujuotomis kojomis,
darsyk meta į veidą jam – nuo dabar

jis turės šypsotis
ligi ausų

Pelkė

Užu pievų snaudžia
žalia pelkė
pilna liūnų
ji mėgaujasi ryto saulės spinduliais
kartu su visais mažaisiais žvėreliais.

Kartais
jos gyvybė surenka šešėlius.

Pabūk su manim
šitoj pelkėj.
Per ją neina joks
išvažiuojamas
kelias.